

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Πάρουμε απάνου στά βουνά
τι θά μέ φάη ό κάμπος.]

Κρουσάλης

Διερξάμεν μέ τόν σιδηρόδρομον έκτάσεις πρασίνου μαγείας, ξχαιρετίσαμεν κατά τὸ ταξίδι μεστωμένα κορίτσια ανάμεσα ἀπὸ γράνες κι' ἀμπέλια καὶ ἐφιλήθημεν τέλος, ἔξω ἀπὸ τὸ πατρικόν σπίτι μας καὶ κοντὰ εἰς τὴν φράχτην τῆς ἑξώπορτας, ἀπὸ τρέμοντα πατρικὰ καὶ μητρικὰ χεῖλη.

Δὲν εἰξεύρω ἂν ὄντως, ὅπως προσβέουον οἱ πεσσιμιστὰι, ἢ χαρὰ τῆς ζωῆς εἶνε ἓνα ξεγέλασμα τῆς τρογικῆς μας ἀδυναμίας καὶ ἢ γόρτα μαζεύει κανεὶς ἢ βασιλεύει ὁ στεναγμὸς καὶ ὁ πόνος εἶνε ὁ ἀληθὺς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅμως ὅτι καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡδονὴ καὶ ἢ εὐτυχία φυτρῶνουν κι' ἀνθίζουν, ἔστω καὶ σπάνια, εἰς τὴν ἀγρίαν κακοτοπιάν τῆς ζωῆς, ἢ στοργικὴ γαλήνη τοῦ χωριοῦ καὶ τὸ γραμμένο κορμὶ τῶν βουνῶν ἀντανακλοῦν τὴν πατρίδα των.

Ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παίζαμε, κάποτε ξανθὰ ἀγγελούδια, εἶδαμε πάλιν τὴν σκιερὴ κληματαριὰ νὰ στεφανώσῃ τὴν πόρτα μέ ἀγουρίδες καὶ μέ καταπράσινα φύλλα· εἰς τὴν γωνίαν τὸ οἶκημα τῶν πουλερικῶν μέ τὰ σταυρωτὰ ξύλα, ὁ βαθυσκαμμένος κορίτος μέ τὸ θεῖον νεράκι τοῦ πίνουν οἱ κόττες καὶ κυττοῦν ψηλὰ τὸν οὐρανό.

ἌΟλα πηγὴ μιᾶς θεραπευομένης νοσταλγίας τόσον μελαγχολικῆς ὥστε νὰ καταντᾷ μία ἑλαφρὰ καὶ μακρουνὴ θλίψις. Αὐτὰ ἦσαν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις.

Τὸ βράδυ μετὰ τὸ φαγητόν, ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ μπαλκόνι μέ τὰ ξύλινα κάγκελα καὶ μέ ταῖς γλάστρες τοῦ εὐώδους βασιλικοῦ.

Βαθεῖα ἀπ' τὸν θαμπερὸ κάμπο μέ τὰ λευκάζοντα στελέχη τῶν

θερισμένων καλαμῶν μᾶς ἔρχεται μία γοητευτικὴ μία διαυγῆς καὶ λιγωμένη μελωδία, εἶνε τ' ἀργοπάτητα πρόβατα ποῦ σκορπίζουσι μὲ τὴν δροσιὰ καὶ κουνοῦν τὰ κουνούνια, τὴν ὥραν ποῦ προσπαθοῦν νὰ ξεριζώσουσι τὸ τρυφερὸν χορταράκι.

Εἰς τ' ἄλωνα μὲ τοὺς σοροὺς τοῦ σιταριοῦ ἕνας ὄμιλος ἀπὸ γυναῖκες σιλουέτες, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν αὐξάνει.

Εἶνε αἱ νοικοκυράδες ποῦ ἐξέβγαλαν τὰ βώδια, ἐπεδίκλωσαν τὰ ζωντανὰ καὶ ἐμαξεύθησαν ἐκεῖ εἰς τ' ἄλῳνι καὶ ἐκάθησαν κατὰ-χαμα, διὰ νὰ μιλῆσουσι μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα καὶ γιὰ τὸ εἰδύλλιον ποῦ ἐπλέχθη εὐγενικὰ τὸ πρῶτ' εἰς τὴν κισσοσκέπαστην βρῦσιν.

“Ὅλα τώρα, ἡ ρεμματιῆς, τὰ μονοπάτια, ὁ μῦθος μὲ τ' ἀπλωμένα πανιά, τὰ κλαριά μὲ τῆς γκρεμισμένους φωλιῆς, τὰ καταροῦγια μῆς στέλλουσι ἀπὸ μίαν πολλὴν γλυκεῖαν ἐνθύμησιν, φιλτραρισμένην εἰς τὴν διαύγειαν καὶ τὴν δροσερότητα τῆς νυκτερινῆς ἡρεμίας.

“ὦ! πόσο σ' ἐπόθησα ἀγαπημένο βράδν τοῦ χωριοῦ.

Πόσον εὐχθήθηκα νὰ μ' ἀγκαλιάσῃς σφιχτὰ, νὰ μὲ κάμῃς ἕνα μὲ τὴν ζωὴ σου, μὲ ταῖς πνοῆς τῶν γραμμένων βουνῶν σου, μὲ τὸ παραοῦδι ποῦ χαϊδεύει τὴν πυκνόφυλλη φραγὴ σου. Καὶ ἔτσι μὲ μίαν βαθυτάτην ὄνειροπόλησιν, ἡρεμα, ἡσυχα, ἀπαλὰ νὰ σβύσω γιὰ πάντα σὲ μιὰ πλαγιά μὲ πράσιν' ἀμπέλια ἢ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο μῆς φιλόξενης ἐλιῆς.

“Ὀργὰ κατόπιν, ὅταν δλόγιμο τὸ φεγγάρι, κρυφοκυττώντας ἐπάτησεν εἰς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἔστρωσε μὲ ἀναλυμένον ἀργυρον τὰς στέγας τῶν σπιτιῶν καὶ τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ χωριοῦ καὶ ἰχνογράφησε μὲ θέσιν κραγιόνοι χαριτωμένους ἴσκιους εἰς τὸ πλάγι τῶν δένδρων, τίποτε δὲν ἔζη, τίποτε δὲν ἐκινεῖτο στὸ μικρὸ χωριό.

Μόνον ἀπὸ τὴν φυλλωσιὰν ἀκούεται κάποιον ἀνατάραγμα πουλιοῦ. Βαρὺ ὄνειρον ἀγάπης ἐκλυδώνισε θερμὴν καρδιά καὶ ἐταράχθη τὸ λεπτὸν τοῦ σφενδαμοῦ κλαδί.

Καλάμαι Ἰούλιος 1911.

Ἡλ. Κατάντωνης

Ποτὲ δὲν θὰ ὑπῆρχε πείνα ὅταν οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι κάμνουν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους ἐξώθευον τὸ τέταρτον τῶν ἔσων στέλλουσι διὰ τὸ ἰδικόν των καλόν.